

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

גליון תקפז ♦ שנה יב

עש"ק תצוה ♦ פורים קטן ה'תשפד

דברי אלוקים חיים
מרוך רבינו הגה"ק זיע"א

דברות קודש
מרוך רבינו עט"ר שליט"א

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתיב
למאור להעלות נר תמיד (כה ב)

וכתב הבעל הטורים שמה שלא הזכיר שם משה בזה הפרשה, הטעם הוא משום שאמר מחני נא מספרין אשר כתבת (להלן לב, לב) וקללת חכם אפילו על תנאי באה, וכמו שמובא במסכת מכות (דף יא) ונתקיים בזה שלא הזכירו בפרשה זו, מה שאין כן בכל החומש, שמשעה שנולד משה אין ספר שלא הזכר שמו של משה חוץ בפרשיות שבמשנה תורה שיש שלא נזכר שמו של משה, וזה גם מובא בזוהר הק' שבפרשת פנחס, וגם הרבינו בחיי מביאו בשם המדרש שקללת חכם אפילו על תנאי היא באה, מנלן ממה שאמר מחני, ואע"פ שנתכפר להם עון העגל, מ"מ נמחה שמו של משה רבינו מפרשה ואתה תצוה שלא נזכר שם שמו כלל עכ"ל.

והמפרשים הוקשו להבין דהלא הפרשה שאמר משה "מחני" הוא בפרשת כי תשא, ומדוע שמו לא מופיע דוקא בפרשת תצוה שהוא הפרשה שלפני פרשת כי תשא, ומתמצים שהיתה הגזירה שלא יזכר שמו של משה בפרשה שלימה, ולכן היתה קשה לפני הקב"ה כביכול ולכן עכבה זאת בכל הפרשיות שבתורה, עד שחזרו לפרשה האחרונה שלפני פרשת כי תשא שבה אמר משה "מחני", ולכן רק אז בפרשה תצוה שהיא הפרשה שלפני כי תשא ואז נתקיימה הגזירה זו בפרשת תצוה, שלא יזכר שמו ולפי זה מובן למה דווקא בפרשת תצוה לא נזכר שמו של משה.

והנה החיד"א כתב בספרו חומת-אנך שידוע שיש נג פרשיות בתורה וקשה דהלא יש נד פרשיות, ותיירץ שפרשת תצוה נחשבת כאילו היא מחוברת לפרשת תרומה, משום שפרשת תצוה לא נזכר שמו של משה, ולכן אינה נחשבת לפרשה בפני עצמה, אלא שהוא נקראת תרשת תרומה תצוה עכ"ל.

והנה הרה"ק ממנוקאטש בספרו דברי תורה (חלק ח' אות לה) כתב טעם למה לא נזכר שמו של משה דוקא בפרשת תצוה, כי בפרשת תצוה חל לעולם יום ז' באדר יום פטירת משה רבינו (ואף בשנת העיבור חל פרשה זו של תצוה בשבוע שחל בו ז' אדר הראשון, וכבר כתב השאלית יעב"ץ שהעיקר הוא ז' אדר הראשון) ועל כן לא נזכר שמו של משה רבינו בפרשה זו, וכן מובא מכמה צדיקים שבספריהם לא נמצא דברי תורה בפרשה שבו חל יום פטירתם ויומא דהילולא וכעין זה מובא גם בספר עבודת ישראל ויחי וכן בספר בני שלשים פרשת בראשית.

וכעת נדבר קצת מענין ז' אדר ונביא בדברי הגמרא דמגילה (דף יג) על הפסוק הפיל הפור הוא הגורל וגו' לחודש שנים עשר הוא חודש אדר שאמרו חז"ל תנא כיון שנפל פור הוא הגורל וגו' לחודש שנים עשר הוא חודש אדר, שאמרו חז"ל תנא כיון שנפל פור בחודש אדר שמח המן שמחה גדולה ואמר נפל לי פור בחודש שמתו בו משה כלומר שבחודש הזה מזלו רע לישראל, ועל כן סבר גזירתו נתקיים, אבל לא היה המן יודע שבשבעה באדר מת משה אבל גם בשבעה באדר נולד משה דהקב"ה ממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום, ופירש רש"י דכתיב בן מאה ועשרים שנה אנכי היום

פורים קטן בערב שבת

נאמר במשנה: "אין בין אדר הראשון לאדר השני אלא קריאת המגילה ומתנות לאביונים". כלומר, ההבדל בין שני החודשים הוא, שמצוות הפורים חלות באדר שני בלבד. נחלקו הראשונים בדבר איסור תענית והספד בי"ד וט"ו שבאדר ראשון, ולמעשה פסקו ה'בית יוסף' והרמ"א בשולחן ערוך לאוסרם

ומבא בלבוש: אין עושין פורים אלא באדר הסמוך לניסן, כדי לסמוך גאולה לגאולה, גאולת מרדכי לגאולת משה (יציאת מצרים), ושם תאמר נעביד בתרוייהו? תלמוד לומר: כל שנה ושנה (אסתר ט' כז), מה כל שנה ושנה פעם אחת אף בעיבור פעם אחת, ומה כל שנה ושנה באדר הסמוך לניסן אף בעיבור באדר הסמוך לניסן. וכי תימא אדרבה מה כל שנה ושנה באדר הסמוך לשבת אף בעיבור באדר הסמוך לשבת, ועוד דאין מעבירין על המצות? סמיכת גאולה לגאולה עדיף. הלכך יום י"ד וט"ו שבאדר הראשון אין דיני פורים נוהגין בהן.

בספרים קדמונים מצינו שקוראין ליום זה 'פורים קטן'. וכך כתב מהרי"ל (ברישי הל' פורים): פורים קטן שחל במעוברת בי"ד באדר הראשון, חל פעם אחת בששי בשבת. ובמנחה יום ה' שאל ש"צ את מהר"י סג"ל אם לומר תחינה, ואמר שמן הדין אין לומר תחינה, אך זכור הוא לו שנוהגין לומר תחנה במגנצ"א וכן עשו, ע"ש. עי' במ"ב סי' קלא ס"ק לג' שכתב: שא"א תחנון במנחה של ערב פורים קטן.

ומובא בספר הק' תורת חיים (קאסוב) מפני שפורים מל' כפורים. ויש יום כפור קטן, על כן נקרא פורים קטן ואפ"ל ששמחת 'פורים קטן' היא שמחה בטהרתה, כיוון שאינה מעורבת בעניין אחר כמו מצוות היום של פורים.

ומכיוון שפורים קטן הוא 'שלושים יום לפני החג' – פורים, זה הזמן לעורר אנשים נשים וטף ללמוד את הלכות פורים ומצוותיה, ולהשיפע על כל אחד ואחת מ'ישראל ללומדן ולהתכונן לקיומן.

ועוד כתב מהרי"ל: ובששי שבת לא היו אומרים תחינה ולא למנצח, ובשבת שהוא שושן פורים קטן אין מזכירים נשמות וא"א צו"ץ (צ'דקתך, ו'צדקתך, צ'דקתך. במנחה בשבת ע"ש. וע"ע בשו"ע ומ"ב סי' תרצז) ועוד כתב מהרי"ל (בסוף הלכות פורים): עושין פורים קטן בי"ד ימים לאדר הראשון ודינו לעיל דאין שינוי בו רק משתה ושמחה, עכ"ל.

דהיינו שאין בו שינוי משארי ימות החול לא בקריאת המגילה ומתנות לאביונים ומשלוח מנות (כמבוא' במתני' לעיל) רק בסעודה משתה ושמחה שנוהג גם בי"ד לאדר ראשון, היינו פורים קטן (נמוקי או"ח – תרצ"ז).

כן מובא אודות פורים קטן שחל ביום ו', בדברי רבי חיים פלאג' בספרו 'מועד לכל חי' (פל"א כב') וז"ל: כשחל פורים קטן בער"ש הגם דאין דרכו לאכול בשר בער"ש, הן כהיום הזה ליכול ולחדי, אך לא ימלא כריסו בשביל סעודת שבת.

פרנס השבוע

הרה"ג ר' יהושע וועבר שליט"א

משפיע וראש חבורה בקהילתינו הק'

לרגל שמחת נישואי הבת עב"ג בשעטומ"צ
יה"ר שירוה רוב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח

המשך בעמ' ב'

כלומר שהיום מלאו ימי ושנותי "וכדאי הלידה שתכפר על המיתה" ולפיכך מזלו של חודש אדר אינו רע לישראל" והקשו המפרשים שאם כן שיום הלידה מכפרת על יום המיתה, למה בחודש אב אירע החורבן הגדול שנחרב בית המקדש הראשון והשני ולמה לידתו של אהרן הכהן לא כיפרה על חודש אב, דהלא מפורש בפסוק (פרשת מסעי לג, לח) ויעל אהרן הכהן אל הר ההר על פי ה' וימת שם בשנת הארבעים לצאת בני ישראל מארץ מצרים בחודש החמישי באחד לחודש זה ידוע שחודש החמישי הוא חודש שב' מניסן שהוא חודש הראשון להשנה ומכיון שאמרו חז"ל שהקב"ה ממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום, אם כן מוכח שהוא נולד גם כן בחודש אב ואם כן למה לא כיפרה יום הלידה על יום המיתה שלא יהיה החורבן הנורא בחודש אב, ונאמרו בזה תירוצים שונים.

~ ~ ~

ולפי ענ"ד נראה לומר בפשטות שכאן לא היה פטירתו ביום שנולד בו אהרן שכן איתא בפרשת חוקת ברש"י הק' על הפסוקים (כ, כג, כד) ויאמר ה' אל משה ואל אהרן בהר ההר על גבול ארץ אדום לאמר יאסף אהרן אל עמיו כי לא יבוא אל הארץ אשר נתתי לבני ישראל על אשר מריתם את פי למי מריבה, ופירש רש"י מגיד שמפני שנתחבאו כאן להתקרב לעשיו הרשע נפרצו מעשיהם וחוסרו הצדיק הזה (שהוא אהרן) וכן הנביא אומר ליהושפט, בהתחברך עם אחזיה פרץ ה' את מעשיך עכ"ל הרי ברור שמת אהרן שלא בזמנו ולכן אפשר לומר בפשטות של אמת ביום שנולד כלומר שאף שמת באחד באב זה לא היה היום שנולד בו, מכיון שהקדימו לו המיתה מעון שהתקרבו לעשיו וכנ"ל, ואם כן לא היה יום הלידה מכפר על יום המיתה, שזה אמרינן דווקא אם מת באותו שנולד בו, ולא אם הוקדם יום המיתה מאיזה סיבה.

ועוד אפשר לומר על פי דברי הרלב"ג שמפרש מה שכתוב בחודש החמישי שהוא הכוונה על חודש שבט ולא על חודש אב [שהשנה שנזכר כאן הוא לפי מה שנוהגין לומר שתשרי הוא חודש הראשון אבל לפי הפסוקים בתורה נחשב ניסן חודש הראשון] ולפי דבריו לא קשה מידי כי החורבן היה בחודש החמישי שהוא חודש אב אם מתחילין את השנה מניסן, אבל מיתת אהרן היה לפי דבריו בחודש שבט ודו"ק.

ולענין עצם הדבר שלא נזכר משה בפרשה זו שנראה שזה כאילו קיבל עונש על שאמר "מחני נא מספרך" לכאורה אינו מובן כי משה רבינו הלוא אמר זאת לטובת ישראל ומסר נפשו עליהם כרועה נאמן ולזה למה יגיע לו כזאת שלא יזכר שמו בפרשה שלימה, ואולי יש לומר על דרך מה שמביא האור החיים הק' בפרשה ש-תצוה הוא לשון "צוותא" שמשא רבינו נעשה צוותא חדא לישראל וליוו לאיש ישראל הנכבדים וכתב בשם התיקוני זוהר שכל תלמיד חכם יש לו ניצוץ מנשמת משה רבינו ולזה רבותינו ז"ל היו קוראים זה לזה משה כדאיתא במסכת (שבת דף קא) כי הוא זה המדבר בבחינת נפש הלומדת תורה והוא מה שאמרו ואתה תצווה על דרך שאמר דוד המלך בספר התהילים "כי מלאכיו יצוה לך" וכתב עוד כי אין חשיבות אלא באמצעות עסק התורה ובחר ה' לרמז רמז זה במצות שמן כי הוא בבחינת התורה שהוא אור העולם ע"כ, ולפי דבריו הק' אפשר לומר שאין זה ח"ו עונש אלא אדרבה שלפי שמסר נפשו משה רבינו על עם ה' הק' ולכן זכה משה רבינו שיהיה הניצוץ נשמתו בכל תלמיד חכם זה שזכר למשה זה שזכרו המושלם.

~ ~ ~

ועוד כתב האור החיים הק' שבדרך רמז יתבאר הכתוב על דרך מאמר שהוא בזהר חדש, כי ד' גליות שיש לישראל, שכל אחד מהם נגאלו ממנו בזכות אחד, דהיינו גלות הראשון נגאלו בזכותו של אברהם אבינו ע"ה, גלות הב' נגאלו בזכות יצחק, גלות הג' בזכות יעקב, והגלות הד' תלוי בזכות משה ולזה נתארך הגלות כי כל עוד שאין עוסקים בתורה ובמצוות אין משה חפץ לגאול עם שהם בטלנים מן התורה, זה הוא שרמז הכתוב כאן באמרו ואתה תצוה את בני ישראל על דרך הכתוב כי מלאכיו יצוה לך או על דרך אמרם ז"ל שאין צו אלא מלכות, כי הוא משה ימלוך עלינו לעתיד, ותנאי הוא הדבר שיעסקו ישראל בתורה, זה הוא אומרו ויקחו אליך שמן זית זך, שהוא ירמז אל התורה שנמשלה לשמן, מה שמן מאיר לעולם, כך התורה, ודיקדק לומר "זך" שצריכין לעסוק בתורה שלמה בלי שמרים, שהם לקנתר ח"ו או להתגדל וכי' שאלה הם שמריה, ואמר עוד כתיב פירוש שצריכין לעסוק בתורה ולכתות גופם וכוחם על דרך אומרו (בפרשת במדבר) זאת התורה אדם כי ימות עכ"ל.

הליכות חיים

- אין שמחה כשמחת התורה - סדר הלימוד לאברך

מאת מרן הגאון רבי לוי הכהן רבינוביץ זצוק"ל בעל מעדני השלחן

אם אפשר ללמוד שיעור בספרי יראים, וקובץ על יד ירבה (משלי י"ג, י"א).
ז' לדייק באמירת התפילות והברכות.
בברכת כל טוב ונחת
המאחל לך כל טוב ופורים שמח, ויהי רצון שימשך השמחה תמיד
מאת זקנך
לוי הכהן רבינוביץ

בס"ד יום ב' כי תשא י"ג אדר תשנ"ט
לכבוד נכדי היקר והחשוב הרב **גמליאל** הכהן **רבינוביץ** בן בני אהובי הרה"ג ר' אלחנן יעקב דוד שליט"א
בענין סדר הלימוד שהנך שואל.
אני חושב שכבר ידוע לך לבד, כיון שנבחנת כבר הרבה דפים בע"פ, מ"מ אכתוב לך מה שנראה לי.
א) אחרי שהנך יודע כבר פשט גמ' רש"י ותוס', רא"ש ור"ן, לחזור על הגמ' רש"י ותוס' ב' פעמים.
ב) בערש"ק וש"ק עוד ב' פעמים, כדי שיהיה לפחות ד' פעמים (כמבואר בגמ' עירובין דף נ"ד ע"ב).
ג) בערב ראש חודש, לעבור עוד פעם מה שלמד כל החודש, ורצוי ב' פעמים.
ד) בסוף הזמן, לעבור מה שלמד כל הזמן, עם תוס' וראשונים.
ה) אם אפשר, ללמוד גם הפסק הלכה בשלחן ערוך, על מה שלמד בגמ', מה טוב.
ו) רצוי לסדר שיעורים בסעודת ש"ק לפני ברכת המזון עם המשפחה, בספר חפץ חיים הלכות לשון הרע, שבלי לימוד הלכות אלו, קשה להזהר בזה. ובסעודת ש"ק בבוקר ללמוד קיצור שלחן ערוך. ובסעודה שלישית

בעזה"ת

מרכז "אמונת חיים" קראלי

סימן טוב ומזל טוב
יהא לידידינו עוז מקושר בלב ונפש לרבותינו זי"ע ויבלט"א
הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
מו"צ בקהילתנו הק' ומח"ס גם אני אודך
ולחנתנו הרב **דוד דוב הכהן קארפ שליט"א**
להולדת הנכדה/הבת
יה"ר שירוזה רוב נחת ותענוג דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח
הנהלה רבנן ותלמידיהון

אמונת השלום

במשנת מרח רבינו שליט"א

גדול השלום שנתן לפינחס, שאין העולם מתנהג אלא בשלום, והתורה כולה שלום.

שנאמר (משלי ג): דְרָקִיָּה דְרָכֵי-נְעָם; וְכָל-נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם. מובא (בראשית רבה, פ' פנחס כא)

ואם בא אדם מן הדרך, שואלין לו שלום. וכן שחרית שואלין לו שלום, ובאמש, כך שואלין בשלום. "שמע ישראל" חותמין: פורס סוכת שלום על עמו. התפלה חותמין בשלום. בברכת כהנים חותמין בשלום.

אמר ר' שמעון בן חלפתא: אין כלי מחזיק ברכה אלא שלום, שנאמר (תהלים כט): ה' עז לעמו יתן; ה' יברך את עמו בשלום. אמר רבי שמעון בן חלפתא, לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה אלא השלום. שנאמר ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום.

יש להבין את משמעות הביטוי "כלי מחזיק ברכה". שהרי ברכה פירושה שפע שאינו מוגבל, כפי שאומרת הגמרא "אין הברכה שורה בדבר המדוד". ואילו עצם מציאותו של כלי הוא לתת מידה ושיעור?

אשתו, עשיתי כמצוותך, שהרי כך הכרזת ואמרת באוזני כולם, כי הרשות נתונה בידי לקחת לבית אבי את החפץ היקר ביותר שליבי חפץ בו. ואכן, לא מצאתי חפץ יקר ממך!

חזרו ובאו לפני רבי שמעון בר יוחאי וסיפרו לו את דבר המעשה. בירכם שלשנה הבאה יזכו לבן זכר, וכך היה. לשנה הבאה זכו ונפקדו בבן זכר.

ויש לשאול, מדוע שלח אותם רבי שמעון בר יוחאי לערוך סעודת פרידה ולא ברכם בזרע של קיימא מיד כשבאו אליו בפעם הראשונה כאשר ביקשו להתגרש? הלא אם היה מברכם בתחילה, היו מייחלים ומאמינים שתתגשם ברכתו וממילא לא היו חושבים להתגרש?

התשובה לכך היא כדלעיל, שהשלום הוא תנאי ובסיס ותשתית לברכות! בכדי שתחול ברכתו של רבי שמעון היה צריך שיהא לבם של בני הזוג כלי קיבול מוכן ומוכשר לקבלת הברכה, ולכן ביקש שיעשו סעודה ועל ידי זה ישרור השלום ביניהם, כפי שאמרו חז"ל "גדולה לגימיה שמקרבת את הלבבות", וכפי שאכן קרה בסופו של דבר.

אמר רבי שמעון בן חלפתא לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, שנאמר "ד' עוז לעמו יתן ד' יברך את עמו בשלום". וכבר העירו המפרשים על הלשון "כלי מחזיק ברכה", מה היה חסר התנא אם היה אומר: "לא מצא הקב"ה ברכה לישראל אלא השלום", מה כוונתו באומר והוסיף "כלי מחזיק"?

וביאר הרה"ג לוי שלום פירסט צ"ל רב דק"ק טשוס דיש לומר על פי מה דמצינו (בברכות ו') מנין שהקב"ה מניח תפילין, דכתיב "נשבע ד' בימינו ובזרוע עוזו" וגו', הני תפילין דמרי עלמא מה כתיב בהו. ומסקינן, "כי מי גוי גדול" "ומי גוי גדול" בחד ביתא, "אשר יר ישראל" "ומי כעמך ישראל" בחד ביתא, "או הנסה אלקים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי" בחד ביתא, "ולתתך עליון על כל" וגו' בחד ביתא, וכולו כתיבי באדרעיה. עד כאן לשון הגמרא.

כוונה הלזוטה במאמר הנפלא הזה הוא כי ה' האמירנו להראות התקרבותו לעמו ישראל, התקרבות הזאת מתחלת מאב הראשון אברהם אבינו עליו השלום שבחר בו מכל הבריות, כמו שנאמר "אתה ה' אלקים אשר בחרת באברם והוצאתו מאור כשדים", ונמשך אחר כך שמכל זרע אברהם יצחק בחר רק ביעקב ובניו, כמו שאמר הכתוב "ואתן לעשיו את הר שיעיר לרשת אותו ויעקב ובניו ירדו מצרים".

ובעת יציאת מצרים לקח ה' אותנו לעם, כדכתיב "ולקחתי אתכם לי לעם".

אבל עד ביאת משיח צדקינו אנחנו נרדפים מכל האומות, ורק אחר התגלות המשיח במהרה בימינו אמן יתראה ויתגלה התקרבותו לעיני כל העמים שידעו ויכירו כי אנחנו באמת עם ה' אלה ונהי בעיניהם לשם ולתהלה ולתפארת, היפך מכיום הזה.

ורעיון יקר הזה כתובה בחרט אלקים בארבעת פרשיות דמרי עלמא לאות ולמופת להראות אהבה ודבקות ה' יתברך לישראל לעולם. בפרשה ראשונה כתיב "כי מי גוי גדול", לאות על בחירת אברהם אבינו. בפרשה שנייה כתיב "אשר יר ישראל" וגו'. השם "ישראל" נתחדש בעת שבחר ה' את יעקב לנצח את עשו והשר שלו שנאבק עמו הודה לו על הבכורה ועל הברכות, לאות על בחירת יעקב. בפרשה השלישית כתיב "או הנסה אלקים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי", אות על בחירת עם ישראל מכל האומות. ובפרשה הרביעית כתיב "ולתתך עליון על כל" וגו', אות על הבטחה לעתיד במהרה בימינו אמן, כי אז כולם יודו וישבחו ויפארו כי בצדק ובמשפט בחר אותנו לעם סגולה ולעם קדוש, ונהיה בעיני כולם לשם ולתהלה ולתפארת.

וזאת הכוונה "כלי מחזיק ברכה לישראל", היינו תפילין דמרי עלמא מחזיק ברכה עולמית לעמו ישראל, ועל ידי השלום מזכה לברכה זו שיתגלה במהרה בימינו, כמו שהאריכו בספרים כי המחלוקת והפרוד לבבות בישראל מעכב הגאולה, רחמנא ליצלן. וגדול השלום! "ה' עוז לעמו יתן" ונהיה עליון על כל אם ה' יברך את עמו בשלום."

מבאר רבי אברהם בן הגר"א, שזהו המסר החבוי בדברי רבי שמעון. כדי לזכות למעלת השלום יש צורך לנקוט בדרך ביניים.

כשיש רק טובה או כשיש רק פורענות חלילה, אין שלום. לכן יש צורך להגביל אותם, כלומר אתה זקוק לכלי. לכן אמרו חז"ל כי השלום הוא כלי - מחזיק ברכה. צריך שיהיה כלי כדי להגביל את הברכה לפי הצורך, כשהיא פוגעת במעלת השלום.

בסיום התפילה, אחרי שהתפללנו על הכל, באה תפילת "שים שלום". אנו מתפללים שלא תהיה מחלוקת בישראל, ולא יהיו קנאה ושנאה ותחרות. ובודאי שלא כעס, שבמקום שיש כעס - אין שלום.

יְבָרְכֶךָ יְהוָה וְיִשְׁמְרֶךָ (פרשת נשא ו. כד)

"יברך ה' וישמרך" - יברך ה' בממון וישמרך מן המזיקים. (במדבר, מדרש רבה ה'). וכן אמרו חז"ל: "יברך", בכל מילי דמיטב!

יוצא אפוא שהשלום כבר נכלל בכלל הברכות, ככתוב: "ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום (תהילים כט. יא)".

ונשאלת השאלה: מדוע מסיימת הברכה במילים: "וישם לך שלום"?

הרי השלום כבר נכלל בברכה הכללית: "יברך"!

התשובה לכך היא, שהשלום אינו רק ברכה ככל הברכות, אלא הוא תנאי ובסיס ותשתית לברכות.

וכן אומרת המשנה בסוף מסכת עוקצין: "לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל, אלא השלום!" השלום אינו רק ברכה, אלא הוא הכלי שמחזיק את כל הברכות, בלעדיו אין להם בית קיבול וממילא אינם חלות.

פעמים שאדם זוכה לברכה אך מאבדה בידיו וזאת מחוסר בית קיבול שאין לו לאדם וזהו השלום.

סיפור נפלא הממחיש את הדברים

אל התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי הגיעו בני זוג שביקשו להתגרש וביקשו שיסדר להם גט, שאל אותם רבי שמעון, מדוע רוצים אתם להתגרש? אמרו לו, כיון שמזה עשר שנים שהם נשואים ולא זכו לפרי בטן.

אמר להם רבי שמעון, כשם שנישאתם מתוך שמחה ומשתה, כך תסיימו את ברית נישואיכם מתוך שמחה ומשתה. קיבלו את דבריו של רבי שמעון בר יוחאי וערכו סעודה גדולה אליה הוזמנו משפחתם ומכריהם.

כטוב ליבו של האיש בעל בסעודה, עמד והכריז כי אשתו תוכל לקחת לבית אביה את החפץ היקר ביותר שליבה חפץ בו.

דאגה האשה בחכמתה להשקות את בעלה יין לשכרה, ובתום הסעודה כטוב לבו של בעלה בין שכב ונרדם. ציוותה האשה למשרתים לשאת את בעלה לבית אביה וכך עשו. כשהתעורר שאל את רעייתו, היכן הוא נמצא? כיצד הגיע הנה? הסבירה לו

כניני חיים

ואתה תצוה את בני ישראל וגו' (כז, כ).

תצוה הוא מלשון צוותא, תחבר עצמך אל בני ישראל ויקחו אליך שיתקשרו הם עמך, כי משה רבינו ע"ה הוא בחינת הדעת של ישראל ועל ידי שיתקשרו עמו יבואו גם הם לבחינת דעת להתקשר עם אביהם שבשמים.

(צמח צדיק - וידניץ)

ואתה תצוה את בני ישראל וגו' (כז, כ). תצוה לשון חיבור וצוותא, אתה צדיק הדור תצוה ותיחד את בני ישראל כללות עם הקודש אליך, ויקחו אליך זה הזרה לכללות ישראל שיתקשרו עם הצדיק זה ויקחו שהמה יקחו עצמם אליך.

(אדמוה"ז - ב' טהרת הקודש)

ומלאת יד אהרן ויד בניו (כט, ט)

הנה בכל הפרשה נקט בזה את ה'יד' ואפשר לומר עפ"י הנודע מספרי חכמה שישנם כ"ח עיתים שנמנו בקהלת (ג' ב'ח') י"ד עיתים לטובה, וי"ד עיתים לרעה, והנה עבודת הכהנים, השפיעה חסד ורחמים לעולם. ועד שכל העיתים היו שווין לטובה, ועל זה אמר ומלאת את י"ד עיתים של רעה מכללות כ"ח עיתים, עם השפעת החסד של אהרן.

(רבינו החוקי חיים ז"ע)

נעימות חיים

ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך (כח, א)

היה זה באמצע שיעורו של הגרי"ד סולובייצ'יק זצ"ל (בעל בית הלוי) בישיבת וואלוז'ין. לפתע נכנס לחדר יהודי לא מוכר. חזונו הוכיחה עליו כי הוא מפשוטי העם, בור ועם הארץ, בידו החזיק את בנו הקטן. פנה היהודי לבעל הבית הלוי ואמר: "כל הילדים שלי בורים ועמי ארצות, אינם יודעים קרוא וכתוב, חוץ מהילד הזה, הכנסתי אותו לחיידר, כעת אני רוצה שהרב'ה יבחן אותו ויראה אם הוא באמת יודע". התלמידים הרגישו שלא בנוח, הם נעצו את מבטם באורח הבלתי קרוא. זאת לא התנהגות! אי אפשר להכנס בלי רשות לחדר השיעורים ולהפריע כך באמצע השיעור!... אך הבית הלוי, רוח אחרת היתה עמו, הוא קרא בחביבות לאותו אדם וכיבדו לשבת, ואת הילד הושיב על ידו וליטפו בחום: "למדת חומש"? "כן". "איזה חומש למדת"? "ויקרא". התחיל הבית הלוי לשאול אותו: מה הפשט בפסוק הזה, ומה הפשט בפסוק ההוא. והילד עונה, משיב מה שמשיב, עד היכן שידיעתו משגת... פנה הבית הלוי לאבא ואמר לו בהתלהבות ובשמחה: "הלואי שאזכה שיאמרו על בני מה שאומרים על בןך זה!" שמע האב את דברי הבית הלוי, ופרץ בבכי של שמחה והתרגשות. חשב לעצמו: אם הרבי הגדול בחן את הבן שלו ושיבח אותו כל כך, בוודאי הבן שלו עילוי גדול. ברוך ה' שזכה לכך! התלמידים התפלאו מאד למשמע הדברים, אפשר להבין שרצה רבם לשמח את האבא, אבל לאחל לעצמו ברכה כזו, שיזכה שיאמר ו על בנו את מה שאומרים על הבן הזה...? פנו הם לרבם ושאלו אותו לפרש הדברים, הסביר להם הביה"ל שח"ו לא הוציא מפיו דברים מן השפה ולחוץ אלא באמת התכוון למה שאמר: "הבן הזה שיודע קצת חומש, הוא תלמיד חכם יותר מאביו... אני מאחל לעצמי שגם אני אזכה לבן שיאמרו עליו שהוא תלמיד חכם יותר מאביו..."

עובדות חיים

שמן זית זך כתית למאור להעלת נר תמיד (כז, כ)

רבי חיים מבריסק נפגש פעם עם האמרי אמת" גבור, והשנים שקעו מיד בשיחה תורנית. הזכיר רבי חיים את המובא במדרש תנחומא: "אמר רבי חנינא סגן הכהנים, אני הייתי משמש בבית המקדש ומעשה ניסים היו במנורה, משהיו מדליקים אותה בראש השנה לא היתה מתכבה עד שנה אחרת", ותמה: "מעודי התקשיתי בהבנת דברי המדרש הללו, שהרי מצוה להדליק את המנורה מידי יום, ואיך קיימו בבית המקדש את המצוה אם המנורה דלקה כל השנה?" נענה הרבי והשיב עלי-אתר תשובה קולעת: "הרי פסק הרמב"ם, שהנותן שמן לתוך נר דולק חייב משום מבעיר, נמצאנו למדים אפוא, שאפשר לקיים מצות הדלקה על-ידי הוספת שמן לנר דולק. כך היה במנורת בית המקדש, הנרות דלקו כל השנה, אולם מדי ערב היו מוסיפים בה מעט שמן, ובכך היו מקיימים מצות הדלקה."

ונשמע קולו בבואו אל הקודש (כח, לה)

פעם הגיעו עסקני ירושלים העתיקה לפני המרא דאתרא הגאון רבי שמואל סלנט זצ"ל והתריעו לפניו על הפרצה המתרחבת שכונות חדשות מוקמות מחוץ לחומות העיר העתיקה, רבים יוצאים בשבת לטייל ונכשלים באיסור טלטול באין עירוב.

על כן הציעו העסקנים על הכרזת איסור מטעם הרב ובית דינו על יציאה מחוץ לחומות בשבת.

נענה רבי שמואל חושש אני שלא ישמעו לדברי קראו המציעים חלילה רבי הלא ידוע הוא כי דבריו נשמעים ברצון.

וודאי ענה רבי שמואל כדבריכם כן הוא אך היודעים אתם מדוע דברי נשמעים? משום שמעולם לא גזרתי דבר שחשתי פן לא יעשוהו...

בעזה"ת

מרכז "אמונת חיים" קראלי

מזלא טבא וגדיא יאה

יהא לידידינו עוז המשפיע ומורה הוראה

הגה"ח קלמן אהרן אנגלברג שליט"א

מחותנו של נשיאינו

מנן רבינו עט"ר שליט"א

לנישואי הבת בשעטומ"צ

עב"ג החתן ארי'ה קורץ הי"ו

יה"ר שירוה רוב נחת ותענוג דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח

ההנהלה

מאות כבר נושעו! ומה איתך?

רוצים גם ישועה? יש לכם שמחה, אזכרה וכו'

תרמו! וקחו חלק בהפצת המעיינות של

מרכז "אמונת חיים" קראלי

כתובת לתרומות תגובות ולקבלת הגליין

רח' דב גור 20/23 אשדוד טל. 055-6798152

ובאימייל: 8659931@gmail.com

קול קראלי - 074-7962278

לזכר עולם יהיה צדיק

הרה"ק יהושע ז"ע

בן הרה"ק צבי אלימלך ז"ע

מבלאזוב

נלב"ע יב אדר א תרצב

ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת

הרבנית חיה חנה ע"ה

מסקווירא

בת הרה"ק משה יהושע ז"ל

נלב"ע ט אדר א' ה'תשפ"ד

ת. נ. צ. ב. ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

הגה"ק משה יהושע זצ"ל

בעל ישועות משה

בנו הגדול של

הגה"ק חיים מאיר זצ"ל

מויז'ניץ

נלב"ע כ' אדר תשע"ב

זכותו יגן עליו ועכ"א

ת. נ. צ. ב. ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

הרה"ק אברהם ז"ע

בן הרב זאב נחום זצ"ל

בעל אבני נזר מסוכטשוב

נלב"ע יא אדר א תרע

לעילוי נשמת

הגה"צ משה וועבר זצוק"ל

בהרה"צ מרדכי זצ"ל

נלב"ע יב כסלו תשפא

ת. נ. צ. ב. ה.